

Zümrüt Papağan

Yavuz DEMİRKIRAN

Zümrüt Papağan

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil cangılın derinliklerinde, nehrin yumuşak bir şarkı söylediği yerde, Pico adında bir papağan yaşırdı. Tüyleri zümrüt yeşili, göğsü parlak sarı, kuyruğunun uçları ise meyveler gibi kırmızıydı. Pico cangıldaki her sesi dinlemeyi çok severdi. Uzaklardaki bir kuşun ötüşünü ya da minik bir kurbağanın cıvıltısını taklit edebilirdi. Bütün gün seslerini çalışırdı.

Pico'nun en sevdiği oyun, ağaçların tepesinde yükseklerle uçup duyduğu sesleri tekrarlamaktı. Sol kıydan Anne Kaplumbağa'nın yavaş, gürleyen kahkahasını taklit ederdi. Sonra sağ kıydan Maymun Bumble'ın hızlı, cıvıldayan kıkırdamasını taklit ederdi. Hayvanlar şaşkın ve mutlu bir şekilde etraflarına bakarlardı. 'Orada kim var?' diye seslenirlerdi. Pico sadece başını yana eğip cıvıldardı.

Anne Kaplumbağa sol kıyıda yaşırdı; yavaş, bilge bir gülümsemesi ve yosunlu kahverengi kabuğu vardı. Küçük bir çim çantası taşır ve sık sık genç hayvanlarla hikâyeler paylaşırdı. Maymun Bumble sağ kıyıda yaşırdı, hep daldan dala atlardı. Bileğinde kırmızı bir yaprak taşır ve oynamayı çok severdi. İki grup nadiren buluşurdu, ama Pico'nun taklit ettiği sesler onları birbirine yakın hissettirirdi.

Bir gn kara bulutlar cangln zerine kt. Yağmur iri, ağır damlalar halinde yağdı. Nehir yükseldikçe yükseldi ve sonunda kıyılarını taşırdı. Su, sol ve sağ tarafların arasında geniş ve çamurlu bir şekilde akıp gitti. Hayvanlar artık birbirlerini ziyaret etmek için karşıya geçemiyordu. Kenarlarda durup endişeli gözlerle karşıya bakıyorlardı.

Önce hayvanlar suyun karşısına seslenmeyi denedi. Ama selin gürültüsü çok yüksekti. Anne Kaplumbağa'nın yavaş sesi gürültüde kayboldu. Bumble'ın hızlı cıvıltısı duyulamıyordu. Hayvanlar sustu. Hayal kurmaya başladılar. 'Belki bizi sevmiyorlardır,' diye fısıldadı sol kıyıdaki küçük bir kurbağa. 'Belki de dost canlısı değillerdir,' diye ciyaktı sağdaki bir sincap.

Dostça sesler olmayınca korku büyüdü. Her iki taraftaki hayvanlar kendi gruplarında kaldı. Hikâyeleri ve şarkıları paylaşmayı bıraktılar. Anne Kaplumbağa iç çekip nehrin karşısına baktı. Bumble başını kaşıyıp kaşlarını çattı. Cangılın neşeli seslerini özlemişlerdi. Ama kimse karşıya nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Pico bu üzüntüyü gördü. Yüksek bir dala uçtu ve düşündü: 'Ben sesleri taklit edebilirim. Belki yardımcı olabilirim.' Derin bir nefes alıp Anne Kaplumbağa'nın yavaş, gürleyen kahkahasını seslendi. Ses suyun üzerinde yankılandı. Sağ kıyıdaki hayvanlar başlarını kaldırdı. 'Bu dost canlısı bir kaplumbağaya benziyor,' dedi Bumble. 'Ama o nerede?'

Pico nehrin karşısına, sağ kıyıya uçtu. Bumble'ın yanına konup maymunun hızlı, cıvıldaayan kıkırdamasını taklit etti. Sonra sol kıyıya geri uçtu ve bunu Anne Kaplumbağa için tekrarladı. 'Bu mutlu bir maymun sesi,' dedi, bilge gözleri kocaman açılarak. 'O kıkırdamayı hatırlıyorum!' Hayvanlar dikkatle dinlemeye başladı.

Pico ileri geri uçmaya devam etti. Sol kıyının neşeli sabah şarkısını taklit etti. Sonra sağ kıyının şakacı öğleden sonra ıslığını tekrarladı. İki taraftaki hayvanlar kendi dostça seslerinin kendilerine geri geldiğini duydu. Seslerin korkutucu değil, nazik olduğunu fark ettiler. Yavaş yavaş Pico aracılığıyla karşılıklı seslenmeye başladılar.

hello. hello.

Bumble suyun kenarında durup seslendi: 'Merhaba, sol kıyı! Hikâyelerinizi özledik!' Pico bu sesi karşıya taşıdı. Anne Kaplumbağa gülümseyip yanıt verdi: 'Oyunlarınızı özledik, sağ kıyı!' Pico onun sözlerini tekrarladı. Hayvanlar sevinçle bağırdı. Birbirlerini yeniden anladılar. Korku eridi ve cangıla dostluk geri döndü.

Anne Kaplumbağa sol kıyıda bir toplantı düzenledi. 'Bir köprüye ihtiyacımız var,' dedi. 'Birlikte inşa edebiliriz.' Bumble planı duydu ve sağ kıyıda sarmaşıklar ile dallar topladı. Pico iki grup arasında uçarak fikirleri paylaştı ve herkesi birbirine bağlı tuttu. Herkesin bir işi vardı. Nehir hâlâ aralarında akıp dursa da hayvanlar yan yana çalıştı.

Kaplumbağalar ağır taşlar taşıdı. Maymunlar sağlam sarmaşıklar bağladı. Kuşlar dal ve yaprak getirdi. Pico yukarıda uçup dostça cesaret verdi. 'Heey, çekin!' diye bağırdı. 'Birlikte başarabiliriz!' Hayvanlar güldü ve daha çok çalıştı. Yavaş yavaş sağlam bir köprü çamurlu suyun üzerinde uzanmaya başladı.

Sonunda köprü karşı kıyıya ulaştı. Anne Kaplumbağa yavaşça karşıya yürüdü, çim çantası sallanıyordu. Bumble onu karşılamaya koştu, kırmızı yaprak bilekliği dalgalanıyordu. Sarıldılar ve güldüler. Diğer hayvanlar da sevinç çığlıkları atarak onları izledi. Köprüyü takım çalışması ve iyi iletişimle inşa etmişlerdi. Pico korkuluğa kondu, zümrüt tüyleri güneşte parlıyordu.

O akşam cangıl yeniden neşeli seslerle doldu. Anne Kaplumbağa sağ kıyıda hikâyeler anlattı. Bumble sol kıyıda oyunlar öğretti. Pico aralarında oturup her dostça sesi tekrarlardı, böylece herkes duyabildi. 'Yeteneklerin bizi kurtardı,' dedi Anne Kaplumbağa. Pico başını yana eğip cıvıldadı: 'Ben sadece zaten var olanı tekrarladım.'

Hayvanlar konuşmanın ve dinlemenin yanlış anlamaları durdurabileceğini öğrendi. Her zaman seslerini paylaşacaklarına ve sorunları birlikte çözeceklerine söz verdiler. Köprü, takım çalışmasının bir hatırlatıcısı olarak sapasağlam durdu. Pico nehrin üzerinde uçtu, kanatları ardına kadar açık, cangılın birçok dostça sesini seslendi. Ve herkes mutlu ve birleşmiş bir halde karşılık verdi.

O günden sonra Pico, iki kıyayı birleřtiren papaęan olarak tanındı. Ne zaman bir anlaşmazlık başlasa, hayvanlar taşan nehri ve inşa ettikleri köprüyü hatırladı. Birbirlerini dinler ve birlikte çalışmanın bir yolunu bulurlardı. Ve sarı göęüslü, kırmızı kuyruk uçlu zümrüt papaęan Pico, sesleri taklit etmeye ve tüm arkadaşlarına gülümsemeler getirmeye devam etti.